

otcovství

nakladatelství
KLAR

jan klar

OTCOVSTVÍ

JAN KLAR

nakladatelství

KLAR

OTCOVSTVÍ

JAN KLAR

Obsah

Dobrá příležitost vzpomenout si na syna	7
Táta je vždycky trochu neznámý	10
Slečna bohyně v károvaných šatech	12
E-mail, který měl milostný náboj	14
Zase jeden rebel bez příčiny	16
Když se v Čechách ještě něco dělo	19
Jak se dělá sourozenec	22
Velkým děvkařem proti své vůli	24
Co se skrývá v dívčím deníčku?	27
S feministkami jen po dobrém	30
Prototyp nevychovatelného muže	33
Krotká vášeň nejstarších dcer	36
Můj úhlavní nepřítel mobil	39
Detektor lásky nikdy nekecá	42
Jeden den v životě učitelky	45
Chlap s tou nejhorší pověstí	48
Nahá čtyřicítka před zrcadlem...	51
Alkoholik neví, co je nuda	53
Nikdy si neber ženu s IQ 150	56
Facebook je jen pro slabomyslné	59
Tchánovo velmi pozdní odpoledne	62
Tříletá žena se dneska vdává	65
Nevěra, která se mi nepovedla	68
Trampoty jedné ekonomky	71
Žárlivec s pistolí ráže 9 mm	74
Kámasútra muže středních let	77
Tvůj tatínek je totálně out	80
Dárek pro každou moderní ženu	83
Škola novinářského cynismu	86
Manželské swingers party	89
Její kamarádky a jiná zvířátka	92
Čtvrtý porod je už hračka	95
Chtěl bych všechny ženy světa	98
Sběratelka plyšáků z čerpačky Shell	101
Co můžete zažít jako spermie	104

Žena, která krásně žárlila	107
Krátká návštěva u zhýralého opilce	110
Techtle mechtle občas neuškodí	113
Štamgast, politolog, amatér	116
Bezva porno pro osamělé lidi...	119
Muž, ze kterého se stal květináč	122
Jak si nechat vyříznout ledvinu	125
Chlápkovi dělají dobře holčičky	128
Rodičovstvím k trvalé invaliditě	131
Nejlepší erotika mého života	134
Chvilé před manželskou katastrofou...	137
Správněj chlap nikdy nebrečí	140
Všichni se sejdeme v jedné ložnici	143
Génius, co se skrýval v hospodě	146
Rozvod je zážitek k nezaplacení...	149
10 pomůcek pro váš sexuální život	152
Mami, prosím tě neumírej	155
Krásná potvora mi dala šach mat	158
Znetvořená tvář mladého V.K.	161
Když už nevěra, tak pořádná	164
Požírač duší v internetové síti	167
Způsob, jak přijít o panenství	170
Miluju tu ženu za volantem...	173
Malý kluk má velkého oidipáka	176
Něco laskavého o exmanželkách	179
Tradiční muž vaří, pere, uklízí...	182
Občas vám skočí do postele celebrita	185
Sraz otce se synem po 20 letech	188
Dvě dcerky versus démon alkohol	190
Skrz naskrz mizerný chlap	193
Čtyřicítka s nebesky dlouhýma nohama	196
Velká pochybnost moderní ženy	199
Náznak úcty k otcovským šedinám	202

© Jan Klar, 2018

Cover photography © Jarmila Horáková, 2017

© Nakladatelství KLAR, 2018

1. Dobrá příležitost vzpomenout si na syna

Návrat z protialkoholní léčebny je jeden z úplně nejtěžších návratů. Michal se vracel už podruhé a věřil, že je to zcela jistě naposledy. Nedokázal si představit, že by se tam měl ještě někdy objevit. Zase znovu odvykat, zvracet po antabusu, svěřovat se v kruhu skupiny. Na druhou stranu ta představa, že bude natrvalo střízlivý, ho neobyčejně děsila. „Zkuste si najít nějaký cíl!“ řekl mu jeho anděl strážný, šéflékař Suchý.

Jeho cílem bylo hlavně nezačít pít. Měl k tomu dědičné sklony po svých předcích. Jeho táta s mámou se rozvedli, když mu bylo osm. Nikdy později tátou nepotkal v jiném stavu než opilého. Ani máma na tom nebyla kolikrát líp. Michal měl v dětství k alkoholu zcela odtažitý postoj. Jenže v Čechách se prostě vždycky hodně pilo, a to se asi těžko někdy změní. Jediné, co mohl Michal změnit, bylo to, že se stane jedním z mála abstinentů.

Vešel do bytu a odložil cestovní brašnu. Zarazilo ho, jaká je tady spoušť. Když pil, vlastní zanedbanost příliš nevnímal. Na podlaze se válely prázdné láhve, od piva, vína nebo od kořalky. V jeho pití nebyl nikdy žádný řád. Bral to, co bylo, tak jako to dělal i v životě. Měl to tak i s novinářinou, kdy psal na zakázku to, co se po něm chtělo. Měl to tak i s ženami. Bral je všechny jako smrt, a to se mu nakonec vymstilo.

„Přežil jste jen náhodou,“ řekl mu Suchý, „takové delirium tremens jsem už dlouho neviděl.“

Michal potřásl hlavou nad svým osudem. O všechno přišel a zbyl mu jen holý vybrakovaný byt. Měl tady psací stůl se strojem zn. Consul. O ten vůbec nikdo nestál, ani v zastavárně ho nechtěli. Kdysi měl počítač, mobil, auto, ženu a malou dcerku. Místo toho mu zbyly jen prázdné flašky. „Hlavně si uklid'te,“ řekl mu Suchý, „zbavte se minulosti.“

Došel k lednici, kterou nestačil prodat. Měl rád studené pití. Byl na to přece jen fajnšmekr. Na lednici visely papíry připevněné magnetkami. Dětské kresby jeho dcerky: Michal s andělem a Mikulášem. Michal s flaškou v ruce. Michal se ženou a malou holčičkou. Naivní hlavonožci se smáli od ucha k uchu. Nejspíš si to

přála, aby to tak bylo. Jeho Evelínka. Vychovával ji, četl každý večer pohádky, ale pak se to nějak zkazilo.

„Nikdy ji už neuvidíš!“ řekla mu manželka.

Stál před lednicí a měl chuť ji otevřít. Stejně by tam nic nenašel, pomyslel si. Potřeboval se toho bordelu zbavit. Začít úplně odznovu. Vybilít byt vápnem, jak to dělali v choleroových barácích. Přestěhovat se. Tady se své minulosti nezbaví. Střízlivý pohled na sebe je těžký. Není nic horšího než se vidět takový, jaký opravdu jseš.

Nejlepší bude se jít na sebe dívat někam jinam. Sešel dolů, kde bylo v jejich domu malé bistro. Tady začínal své flámy, tady končil, když přijel z reportáže, sem utíkal z domova, tady dopíjel poslední sklenku. Dokonalý bar v předpekli světa. „Zdravím, Kouči!“

Barman zvaný Kouč si ho lhostejně změřil. „Jedno?“

Michal si přisedl na bar a zavrtěl hlavou. Rozhodl se, že bude pít kafe, hektolitry kafe, presovaného, rozpustného i Vídne. Hlavně žádné pivo. Naposledy tady udělal ostudu, že neměl na zaplacení. Kouč přivolal policii a když ho chtěli odvést, skočil poldovi na záda. „Já jsem klíště!“ vykřikl, „vysaju ti tu tvou rudou sraženou krev!“

To si přečetl později v úředním protokolu. A pak se šel raději léčit. Byla to jediná možnost, jak se vyhnout vězení. Ale není celý náš život, od mládí až do smrti, vězení? Střízlivý svět je jako galeje. Plahočíš se, dřeš se bez cíle, beze smyslu, abys někým byl. Ale je z tebe třtina ve větru. Jsi jen sám se sebou, nejsi pro druhé nic, jeden z mnoha. Tvá citlivá duše je v dnešním světě tak neuvěřitelně lehká.

„Zas ty pravdoláskaři!“ prohodil Kouč.

V televizi nad barem vysílali demonstraci. Pro prezidenta nebo proti, Michal byl dlouho pryč. Řezaly se tam holé lebky s anarchisty. Mezi nimi stál oddíl policie. Takový obvyklý kolorit. V podstatě běžná demokracie. Nebylo nic už zajímavého, co by stálo za napsání. Nic výjimečného. Jen nekonečné opakování nudných seriálů.

Pozoroval, jak tam bijou nějakého mladíka. Holá lebka mlátila tonfou do jeho zad. Stálo by to za napsání? Byl by z toho šlágr? Kde jsou ty časy, kdy toužil po Pulitzerovi. Nebo po jiné ceně. Kdy

chtěl být slavný. Dneska má šanci se uchytit jen v lokálním plátku. Nebo psát na internetu. Ale není nic staršího než právě vyšlý blog.

Zkuste si najít nějaký cíl, řekl mu Suchý. Někaký cíl je ovšem iluze. Je to něco, co ani smrt nebere. Lidé pouze zabíjejí čas. Perou se nebo protestují. Jde jim jen o to projevit se. Další mladá krev, horká hlava a žhavé srdce. Dlouhé vlasy a krátký rozum. Pak leží zmlácený na dlažbě. A novinářské hyeny ho zabírají zblízka. Takový obyčejný kluk, zpozorněl Michal, jemné rysy, dlouhý nos a uslzené oči...

Byl to jeho syn.

2. Táta je vždycky trochu neznámý

Mateřství bylo pro Valérii něco tak přirozeného, že o tom vůbec nepřemýšlela. Ostatně proč by to dělala? Měla tři děti a tím to končilo. Žádné pochyby, žádné nejasnosti, žádné komplexy. Být mámou většinu žen uklidňuje. Taky ji mateřství po celé ty roky uklidňovalo. Jenže pak se stalo to neštěstí. Její syn byl vážně zraněný a ona měla najednou o čem přemýšlet.

„Bohužel vaše zdraví neumožní transplantaci,“ řekl primář, „zkusíme testy jeho biologického otce.“

Nečekaně se v ní probudily staré výčitky svědomí. V tom náhlém strachu o dítě si to uvědomila až postupně. Nikdy by si nemyslela, že k tomu dojde. Že bude muset vyjít s pravdou ven.

„Já si nejsem jistá, jestli to má cenu,“ zašpitala.

„Jak to myslíte?“ řekl primář.

Tak zahanbená snad ještě nikdy nebyla. Vysvětlovat nevysvětlitelné. Odhalovat staré jizvy, které měly být už navždy zahojené.

Naštěstí byl primář především nefrolog. Šlo mu o funkci ledvin a ne o to, s kým syna kdysi počala. Vůbec se tomu nedivil. Jen jí vysvětlil, že blízký příbuzný je ta nejlepší varianta. Ale rozhodně není nutná. Dárce může být každý, kdo má vhodnou krevní skupinu.

„Když ne ty,“ řekl manžel, „dám mu ledvinu já!“

Šel na testy, zatímco syna připojili na dialýzu. Všechno se to táhlo, Valérie žila v hrozném strachu. Navíc její obavy se bohužel naplnily. Jako kdyby ji dostihla odplata za životní selhání. Manžel nebyl vhodný dárce, zbýval už jen jediný, komu by mohla říct.

„A kdybych sehnala jeho pravého otce?“

Primář pokýval. Potvrdil jí, že čím dřív, tím líp. Transplantace je lepší než stálé připojení na dialýzu.

Celý den se k tomu odhodlávala.

„Valérie?!“

Sehnala ho v domě, kde celé roky bydlel. Vypadal špatně. Trochu jí to zklamalo, ale nedala na sobě nic znát. Zavedl ji do bistra v přízemí. Pamatovala se, že tady s ním jednou byla. To bylo asi

před dvaceti lety. Byla ještě naivní, zatímco on byl tehdy zajímavý. Měl elán, vtip a šarm. Milovala ho. Nebyla si jistá, jestli je správný muž pro život.

„Viděl jsem, co se stalo.“

Byla ráda, že jí to usnadnil. Vysvětlila mu, jak na tom syn je. Měl zlomená žebra a poškozené ledviny. Rozbrečela se. Michal viditelně znervózněl. Vůbec byl celý velmi nejistý. Stále koukal ušmudlaným oknem ven. Ani si nevšiml, že si vzala prsten, který jí kdysi dal. Chtěla ho zaskočít. Využít své slabosti. Jenže on se zabýval sám sebou.

„Jsem troska,“ zavzdychal, „těžko ti můžu pomoci.“

„To snad jemu, ne?!“

Úplně se rozklepal. „Já? Já s ním nic nemám! Tak jsi to přece sama chtěla nebo ne?“

„Jak chceš!“

Zvedla se. Poznala, že s ním ztrácí čas.

„Počkej, Valérie!“

Zadržel ji za ruku a ona sebou škubla. Dívali se z očí do očí. Nenáviděla tahle jejich dramata: Přetlak emocí. Zadržovaných citů. Potlačené touhy. Zmařených nadějí. Zraněných srdcí.

„Já si to rozmyslím.“

„Máš na to den!“ odsekla.

Celý život před něčím stále utíkala. Hlavně sama před sebou. Zamkla v sobě všechno, co by jí překáželo. Chtěla klidné štěstí. Ale co je to jiného, než všední radost? Spokojenost? Nedostatek bolesti? Proč se trápit pro něco, co by mohlo být, ale není? Všichni dneska chtějí osobní výjimečnost navzdory trápení. Ale jen si komplikují život.

Spěchala do nemocnice. Ležel ve své posteli a ona si k němu přisedla. Její nejstarší syn. Stále ještě dítě, přes ty rašící vousy na tváři. Dlouhé vlasy, jemný obličej a velký nos. Zamžoural očima a chvíli se na ni díval, jako by vůbec nevěděl, co se stalo.

„Neboj,“ usmála se, „brzy budeš mít jinou ledvinu...“

„A kdo mi ji dá?!“

„Jeden pán,“ pokrčila rameny.

3. Slečna bohyně v károvaných šatech

Kdykoliv si vzpomenu na Valérii, vybaví se mi jedno z prvních rande, kdy si vzala na sebe červenobílé kárované šaty. Šila jí je její babička a měla je v retro stylu šedesátých let. V takové té francouzské éře, kdy mladá Marléne Jobert okouzlovala filmové diváky. Valérie měla mladistvé hubené nožky, trochu kostnatá kolena a vysoké poprsí bez podprsenky. Vypadala v těch šatech, jako kdyby ji ještě nikdo neměl.

„Ty někoho máš?“ zeptala se mě.

„Ne, a co ty?“

„Já taky už ne.“

Nevěnoval jsem tomu tehdy pozornost. Byla pro mě bohyně. Může se člověk zamilovat na celý život? Co je to vlastně láska? Antický bůh Erós, který nás trefuje svými zamilovanými šípy? Spojuje nás s naší ideální půlkou, kterou od nás kdysi v hněvu oddělil bůh Zeus? Nebo je láska toužení po kráse, jak říká Sókratés, které nás povznáší nad všední realitu? Každopádně Valérie byla pro mě až nadpozemsky krásná.

„Pozor, ať nespadneš!“ vydechl jsem strachem.

Zula si bílé lodičky a procházela se po hradbách. Pod ní hluboko dole se rozléhal městský park. Voněly akáty a lípy. Její drobná silueta se rýsovala na nočním nebi jako pouhý přízrak. Právě tak mi vstoupila do života. Jako přízrak, nechtěný, ale o to svůdnější. Byla ve všem tak odlišná. Jak to, že je moje druhá půlka úplně jiná než já?

„Chtěl bys mít děti? Já chci mít aspoň pět...“

„Hmmm,“ odpověděl jsem.

Sotva jsem ji znal a na rodičovství jsem se zrovna necítil. Začínal jsem psát do jednoho deníku. Přitom jsem studoval žurnalistiku. Neměl jsem čas na všední starosti. Před očima jsem měl samé velké kauzy. Devadesátá léta v Čechách jich nabízela nepočítaně.

„Tak až dostaneš toho Pulitzera, pošleš mi fotku s podpisem?“ dobírala si mě Valérie.

To jsme už seděli u nás v domě v bistru. Za sociku tady byla prádelna, ale pak z ní udělali snack bar. Chodili sem i sousedé

z baráku. Přivést si dovnitř krásnou holku znamenalo velký coming out.

„Taková tady ještě nebyla!“ ozval se někdo.

„Co si dáte, slečno?“ zeptal se mladý číšník zvaný Kouč, který zkrachoval jako hokejový trenér.

„Dva bourbony,“ řekl jsem mu.

Celou cestu jsem nosil její boty. Chodila naboso i v tom bistru. V tom šedém vypořstovaném podniku připomínala vílu. Rozpustila si dlouhé vlasy a holé nohy mi dala do klína. Měla toho tolik na srdci! Samé nesmysly, jak to u žen už bývá. Opálená sexy divoženka. Ona z vesnice, já z města, to přece nepůjde dohromady. Ale strašně mě přitahovala. Ta její chemie! Její hlas, který mě vzrušoval. Kdyby jen kývla, chtěl bych ji. Tohle že je moje druhá půlka? Není to jen šálení rodu, jak píše Schopenhauer? Láska je pud, který nás klame, abychom se rozmnožovali...

„Vodíš si jich sem hodně?“ zeptala se.

„Koho?“

„Jen se nedělej, já se o lásku nedělím.“

Tvářila se tehdy tak smrtelně vážně. Jako kdyby to nemělo být po celé ty roky zcela naopak!

„Jsi jen ty.“

Ženy jsou zvláštní stvoření. Nikdy nevíme, co chtějí, ale udělají si to vždy po svém. Dělej mužům to, co nechceš, aby oni dělali tobě. Nebyl moudrý Schopenhauer misogyn? A neměl Sókratés doma tak zlou ženu, že radši filosofoval? A hledal krásu v chlapečcích? Proč jsou právě ženy naše půlky? Proč jimi nejsou andělé?

„Víš, já jsem skoro už rozvedená.“

„Hm.“

„A miluješ mě?“

Právě jsme si lehli na gauč v mém bytě. Na starý rozvrzaný, na kterém mě asi zplodili kdysi mí rodiče. To jsou životní paradoxy! Moje láska nebyla slečna, ale byla vdaná, ani nebyla bohyně, ale zrádná čarodějka, která mě okouzila, navíc na sobě neměla ani už ty kárované šaty.

Ležela tady úplně nahá k pomilování...

4. E-mail, který měl milostný náboj

Některé e-maily mají v sobě sílu dynamitu. Viktor nebyl příliš velký fanda do počítačů a tak ho vůbec nenapadlo, že právě počítač ho může tak zranit. Chtěl si jen najít přes inzerát ojeté Subaru. Internet byl tehdy ještě v plenkách, ale daly se tam najít zajímavé nabídky. Počítač používala hlavně jeho bývalka. Pořádila si PC za jeho peníze a tak ho občas taky využil. Dělili se stále o společnou adresu, o nábytek a taky o počítač.

„Valérie,“ přečetl si, „přemýšlel jsem o tom, co jsi mi napsala. Stojím o tebe, ať se děje, co se děje. A kdybys měla miminko, postarám se o vás. Nikdy nebudu milovat nikoho tak jako tebe. Michal.“

Viktor to nejdřív považoval za blbý vtip. E-mail vyskočil na obrazovce jako nějaký potměšilý čertík z krabičky.

Pak pochopil, že je to skutečnost. Pár elektronických písmenek se zabodlo do jeho srdce. Jako ostré střepiny z minové nálože. Viktor začal chápat, že něco tak zcela nehmatatelného může člověka i zabít.

„Jaký miminko?“ vykřikl, „ty čekáš dítě...“

Valérie netušila, že se jí bude hrabat v poště. To se u nich doma nedodrzuje už ani listovní tajemství?!

„Ne, nečekám, s tebou vážně ne!“

Celou dobu se motala v kruhu. Neskutečně toužila po dítěti, ale po třech letech manželství se rozešli. Na co měla čekat?! Měla by se rozvést, ale on nechtěl, stále jako by v něco doufal. A ona se mezitím zamilovala. Přestala si dávat pozor a bála se toho, co přijde.

„Ty jsi obyčejná kurva!“

Viktor ji podvedl sám jako první a moc dobře to věděl. Už půl roku měl jinou, ale začalo ho to nudit. Doma měl veškeré pohodlí. Jeho milenka byla až příliš náročná a rozmazlená. Co můžeš čekat od blondýny? Valérie byla přes všechny své nešvary krásná.

„Sbal si,“ řekl, „a vypadni!“

Nikdy v životě nedostal takovou ránu. Cítil, jak krvácí. Jeho srdce jako by celé zkolabovalo. Co je pro muže nejdůležitější? Mít ženu,

kteřou dokáže oplodnit. A on se nechá tak zostudit! Protože si myslel, že má ještě dost času na dítě? Protože na něj příliš tlačila? Protože si nerozuměli? Na manželství ve dvaceti byl moc mladý. Chtěl si užívat s kamarády. Měl by ji vyhnat. Vygumovat ze svého života. Ale žárlivost je to největší afrodisiakum. Najednou po ní toužil. V sexu si vždycky rozuměli.

„Nepůjdeme na zábavu?“ zeptal se.

Valérie byla úplně zničena. Nevěděla, komu má věřit. Jak by mohla vydržet na vsi jako svobodná matka?!

„Když to chceš,“ kývla.

Tanec byl pro ni milé rozptýlení. Oddala se rytmu, zapoměla na starosti a nechala se vést. Klasická letní zábava. Kapela břinkala, hudba ji povznášela. Dav lidí překážel. Viktor ji celý večer nepustil. Nebyli už milenci, ale tancovala s ním opravdu ráda.

„Na přátelství?“ připil si s ní.

„Jo, na přátelství.“

Doma ji začal líbat. Odstrčila ho, jako kdyby zešílel. Nemůže se s ním líbat, když se nedávno líbala s jiným. Ale nebyl to jen sen? Michal byl tak daleko, tak vzdálený, s hlavou v oblacích. Naprosto bez prostředků. Snílek, kterého ještě včera tak strašně milovala.

Viktor si k ní přilehl, když už usínala. Toužil po ní, jako ještě nikdy. Vzal si ji, jako by to bylo poprvé. Stáhl z ní kalhotky. Ach bože, tak sladké bolestné milování. Nešlo se tomu ubránit. Rozum nebo cit? Vášen nebo zrada? Pýcha nebo pomsta? Prudká touha. Stále silnější. Ta rozkoš ho unášela. V duchu viděl svou spermii, jak proniká a jak oplodňuje vajíčko. Jako odvěta proti autorovi nehmatatelného e-mailu.

„Teď jsi jen moje,“ vydechl.

Ráno jí poprvé v životě udělal snídani. Přinesl jí omeletu s kečupem ve tvaru srdce. Pak si k ní přilehl a pohlídl její nahé hebké břicho, jako kdyby byla v očekávání. Zároveň si ji zavázal slibem, že si nesmí nikdy s tím chlapem už mailovat.

Valérie mu to slíbila. Nikdy si s tím chlapem nemailovala. Jenže tehdy byly v plenkách mobilní telefon. Když se dozvěděla číslo otce svého dítěte, uložila si ho pod tímto jménem:

Odpočítatelná položka 500 Kč sleva